

Ze série Cloverleighská farma

# Nenasytaná

*Melanie Harlow*

Román

**Nenasytňá**

Copyright © 2019. *Insatiable* by Melanie Harlow.  
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency  
and RF Literary Agency.

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Šmídová, 2024  
Cover © Martin Kopecký, 2024  
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5254-6 (pdf)

*Melanie Harlow*

# Nenasytná

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Hana Šmídová



*Mé rodině*

Nejbohatší láska je ta,  
která se podřizuje řízení času.

Lawrence Durrell

# Jedna

NOAH

Jmenovala se Dottie, bylo jí něco přes devadesát a byla tou, které v šerifově oddělení nazýváme „častým volajícím“.

Bylo skoro sedm hodin, pátek večer, když jsem zaparkoval u jejího domu. Zatím to byla vlekoucí se směna, většinou rutinní zastávky u silnice a pár telefonátů, naštěstí neohlašujících kritické případy, ale v malém městečku, jako je Hadley Harbor, byl tohle standart.

Dottie rozhodně nebyla naléhavý případ.

Tentokrát zavolala 911, protože si byla jistá, že se odpoledne někdo vloupal do jejího domu, zatímco byla nakupovat, a přestože vetřelec nic neukradl, přesunul jí nábytek. Ani jsem se neobtěžoval vypnout na autě světla.

„Hned se vrátím, Renzo.“ Nechal jsem svého věrného belgického ovčáka malinois vzadu v exploreru – výraz jeho tváře mi prozradil, že jsem ho nepotěšil –, vystoupil jsem z auta a šel na cestičku. Renzo mě z okna pozoroval jako jestřáb, ostatně jako vždy, ale tento telefonát neznal nic nebezpečného.

I tak ale bylo hezké vědět, že mě hlídá, ať už se jedná o cokoliv.

Zaklepal jsem na vstupní dveře dvoupatrového cihlového domu a ani ne za deset vteřin je Dottie Jensenová otevřela, usmála se na mě a odhalila svou zubní protézu v celé své kráse. „Ach, dobrý večer, zástupce McCormicku. Doufala jsem, že to budete vy.“

„Zdravím, paní Jensenová. Jsem to já.“

Podívala se mi přes rameno na ulici, kde byla zaparkovaná moje jednotka K-9. „Vy jste s sebou nevzal svého pejska?“

Pokaždé ty samé otázky. Trpělivě jsem se nadechl a odpověděl na ně. Znova. „Ano, vždy je se mnou. Ale je v autě.“

„Nebude mu v autě moc teplo?“

„Je chladný večer a v autě máme klimatizaci.“

„Nechtěl by sem dovnitř?“

„Co když se u vás nejdříve porozhlédnu a jakmile mi řeknete, co se stalo a já budu mít veškeré informace, pustím ho a můžete ho pozdravit?“

„To zní skvěle,“ řekla dychtivě. „Prosím, pojdte dál.“

„Děkuji.“

Otevřela dveře dokořán a ustoupila, když jsem vstoupal do hlavní chodby. Dům byl tichý a byl cítit lakem na nábytek a něčím, co uvařila k večeři.

„Mohu vám něco nabídnout?“ zeptala se. „Limonádu? Sušenky? Nebo co taková večeře? U řezníka jsem dnes odpoledne koupila krásné vepřové kotlety a upekla je k večeři. Máte je rád s jablečným přelivem?“

„Ne, děkuji, madam.“ I když jsem měl velký hlad, stále jsem se musel držet své pracovní rutiny. Osamělá stará paní Jensenová by mě tu držela hodiny, kdybych jí to dovolil. Bylo mi jí líto – manžel, se kterým byla přes



šedesát let, zemřel teprve před pár měsíci a vždy jsem jí věnoval trošku času navíc, když jsem mohl, ale za dvacet minut mi končila směna a chtěl jsem být doma na třetí zápas Světové série.

Od vchodových dveří jsem nahlédl do obývacího pokoje po mé pravici a poté do jídelny na levé straně. Všechny místnosti vypadaly nachlup stejně, jako když jsem tu byl minule. „Pochopil jsem správně, že věříte, že se sem někdo vloupal?“

„Ó ano. Jsem si tím jistá.“ Paní Jensenová si propletla své pokroucené prsty a rozšířily se jí oči. Vrásky na čele se jí znásobily.

„Chtěla byste mi říct, co se stalo?“

Přikývla a usmála se, jako kdybych ji zrovna korunoval na královnu Anglie. „Ano. Víte, byla jsem ve městě koupit potraviny – šla jsem vybrat pečeni, protože můj syn George přijede na návštěvu a jeho žena, Sue, se nikdy nenaučila uvařit dušené maso tak, jak jsem ji to učila, ale Sue je jedna z těch kariéristek, víte, a nemyslím si, že jí nějak zvlášť záleží na tom, jaké jídlo večer položí na stůl.“ Ztišila hlas a spiklenecky promluvila s rukou přes pusku: „Abych pravdu řekla, Sue není ani moc dobrá hospodyně, ale s lidmi, které si naše děti vyberou, nic moc nenaděláme. Máte děti, drahoušku?“

„Ne, madam.“ Připravoval jsem se na nevyhnutelné pokračování.

„Proč ne? Vaše žena je nechce?“

„Manželku také nemám, paní Jensenová.“ Což jsem jí řekl alespoň padesátkrát, ale *pokaždé* reagovala úplně stejně.

„Žádná manželka?“ Cukla sebou. „Ale vždyť vám již musí být okolo třiceti, zástupce McCormicku.“

„Třicet tři, madam.“

„Třicet tři! S panem Jensenem jsme byli svoji již dvanáct let, když mu bylo třicet tři. A měl čtyři děti. Dohromady jsme jich měli šest, víte.“

„Já vím.“ Pomyslel jsem na vychlazené pivo, které na mě čekalo v lednici, a potlačil jsem nutkání se podívat na hodinky.

„Byli jsme svoji šedesát sedm let. Zemřel loni na jaře, devátého dubna.“

To jsem také věděl, protože tehdy začaly její urgentní telefonáty na dispečink.

Někdy zaslechla zvuky a myslela si, že je někdo v domě. Jindy jí zase chyběla nějaká věc, která se objevila hned, jakmile se tu zastavil strážník a pomohl jí tu věc najít. Dvakrát tvrdila, že spadla, a žádala, aby jí někdo pomohl přijet vstát, ale v obou případech se postavila sama a otevřela dveře, když strážníci zatukali. Při každé příležitosti dělala, co mohla, aby návštěvníky v domě udržela co nejdéle, což většinou zahrnovalo nabídku jídla, vyprávění o svém životě, strkání nosu do jejich osobního života a poskytování nevyžádaných rad.

Byla nestárnoucí osinou v zadku a už jsem měl matku, která mě neustále peskovala za to, že jsem byl věčný starý mládenec, a že mě peskovala vážně hodně, ale nikdy mi moc nevadilo sem přijít a ujistit se, že je vše v pořádku, i kdyby to znamenalo jen to, že se bude Dottie cítit méně osamělá. Bylo to součástí mé práce. Táta by to udělal také a ten byl nejmilovanějším šerifem, jaký tento okres kdy spravoval. Chápal, že za heslem *pomáhat a chránit se skrývá víc než jen zatýkání nebo prevence zločinu.*

„Ano, madam, měl jsem to štěstí pana Jensena několikrát potkat. V šerifově kanceláři jsme ho všichni měli moc rádi.“

Šťastně se usmála. „Byl to miláček. A byl tak hezký. Všechny holky se mu vždy snažily zalíbit. Copak není někdo, kdo by se líbil vám?“

„Momentálně ne, madam.“

„Copak netoužíte po rodině?“

„Mám rodinu. Myslím, že znáte mou mamku, Carol McCormickovou. Je zdravotní sestrou ve zdejší lékařské praxi.“

„Ach, samozřejmě.“ Paní Jensenová přikývla. „Carol je úžasná. Vašeho otce jsem také znala. Zbožňovali jsme šerifa McCormicka. S panem Jensenem nám bylo moc líto, když zemřel.“

„Děkuji. Také mám bratra, dvojče, sestru a švagra, dva synovce, neteř a Renza. Mám kolem sebe velkou rodinu.“ Usmál jsem se na ni a snažil se věci trochu popostrčit. „Když jste se vrátila z města, byly dveře otevřené? Nebo odemčené?“

Chvilku vypadala zmateně. „Proč bych měla nechávat odemčené dveře?“ Pak si vzpomněla a luskla prsty. „Ach! Ach, ano. Vstupní dveře byly na škvíru otevřené, ale vím, že než jsem odešla, zavřela jsem a zamkla. Žiji sama, a i když jsme na malém městě, člověk nikdy neví a musí být velmi opatrný.“

Přítakal jsem. „Ale když jste přišla, byl dům prázdný?“

„Ano. Ten darebák musel odejít poté, co přemístil nábytek.“

„Nic ale nechybí, ne?“

„Neřekla bych,“ odvětila skoro lítostivě, sepjala ruce a otráveně se podívala do inkriminované místnosti, jako by snad byla naštvaná, že rodinné stříbro nikdo neukradl.

„Vadilo by vám, kdybych se tu i tak porozhlédl?“

Z mého návrhu měla radost a poplácala mě po ruce. „Samozřejmě, že ne. Jen se tam běžte podívat. Jen do

toho. Zatím vám připravím něco k snědku. Pan Jensen v tuto večerní hodinu vždy rád něco zakousl.“

Raději jsem souhlasil, než abych se s ní hádal, a přesunul se do obývacího pokoje, zatímco odešla opačným směrem do kuchyně. Pohybovala se pomalu a opatrně šoupavými kroky staré dámy, ale broukala si nějakou melodii a já věděl, že jsem jí poskytl to, po čem toužila – čas a pozornost.

V obývacím pokoji nebyl ani náznak toho, že by se s nábytkem jakkoliv hýbalo, ale pro případ, že by mě paměť klamala, jsem zvedl jeden konec pohovky. Hluboký otisk její nohy v podlaze mě ujistil, že je nějaký čas na svém místě. Alespoň od roku 1951, kdy, jak mi bylo několikrát řečeno, se sem čerstvě sezdaní Jensenovi nastěhovali.

Byl to hezký dům v tiché ulici, v poklidném městčku, přímo dokonalé místo k založení rodiny. Podíval jsem se na zarámované fotky na krbové římse a pak na další, které byly seřazené v řadě na policích v knihovně nebo nahromaděné na stolcích. Svatyně o velikosti jedné místnosti, ve které bylo shromážděno celé století života jedné rodiny. Černobílá svatební fotka z dvacátých let. Další z padesátých. Děti na křtech. Rodinné fotky zachycující pět generací na dovolených, svatbách, narozeninách a výročích. Děti, vnoučata a pravnoučata.

Pomyslel jsem na matčín dům, také plný rodinných fotek. Ale k její věčné nespokojenosti tam byly jen dvě svatební fotky – její vlastní a mé sestry Niny. Měla tři vnoučata a další bylo na cestě, pozornost od Niny a mého nejlepšího kamaráda Chrise, který se oženil hned po odchodu z armády. Přestože jsme se poté oba upsali k dalším čtyřem rokům a zúčastnili se dvou

bojových misí, i tak se mu podařilo ji během té doby dvakrát zbouchnout a pak ještě dvakrát poté, co jsme se vrátili domů.

Nerad jsem nad tím přemýšlel, ale zbožňoval jsem být strýčkem jejich dětem – osmiletému Harrisonovi, šestileté Violet a čtrnáctiměsíčnímu Ethanovi. Každým dnem jim k potomstvu přibude další a matka mě neustále otravuje, abych si také pospíšil a vyrovnal skóre, jako kdyby to byl nějaký závod v rozmnožování.

Naschvál nechávala jednu poličku prázdnou a tvrdila, že čeká, až se ožením a budu mít děti, aby tam mohla něco dát. Skoro pokaždé, když jsem u ní, si najde chvíli, aby se na tu poličku zadívala a toužebně vzdychla nebo ji oprášila hadrem.

Loni na Vánoce jsem jí dal zarámovanou fotku mě a Renza a oznámil jí, že tohle je opravdu to nejlepší, co ode mě může čekat. Urazila se, ale fotku měla hrdě vystavenou. Toho psa totiž miluje skoro stejně jako já.

„Zástupce McCormicku, svačina je hotová!“ zavolala paní Jensenová.

Ztěžka jsem si povzdechl a přešel přes jídelnu do kuchyně. Paní Jensenová prostřela talíř se sendvičem, bramborovými lupínky a plátkem kyselé okurky. Vedle talíře byla sklenice s mlékem a paní Jensenová mi odsunula židli.

„Je to sendvič z opečeného toustového chleba s rajčaty, salátem a slaninou, přesně takový, jaký měl rád pan Jensen.“ Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Chraň bůh, kdybych chléb zapomněla opéct!“

„Děkuji moc, madam, ale vážně tu nemůžu zůstat. Za chvíli mi končí směna a musím se vrátit na stanici a dokončit nějaké papírování, než vezmu Renza domů.“  
*A také zasahuješ do mých baseballových plánů, dámo.*

„Ach.“ Vypadala sklíčeně. „Nemohl byste se vrátit, až skončíte?“

S úsměvem jsem zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne.“

„Tak co když vám to zabalím s sebou? Nemá smysl to vyhazovat, že?“

Zamyslel jsem se. „Myslím, že ne.“

„Skvělé.“ Opět se usmála. „Jen mi dejte chvilku, abych vám to zabalila, a pak můžete jet.“

„Děkuji. Porozhlédl jsem se po obývacím pokoji a našel nic nepatřičného, ale pokud by se ukázalo, že něco chybí, ozvěte se nám.“

„Ozvu,“ řekla a vytáhla ze šuplíku hnědou papírovou tašku. „Vždy volám šerifovi, když mám nějaký problém.“

*I když ho nemáš*, pomyslel jsem si. Nemohl jsem být kvůli tomu naštvaný. Věděl jsem, jaké to je, když vám někdo chybí. Někdy vás to zkrátka sebere.

O pár minut později jsem měl balíček s jídlem v ruce a Dottie mě doprovodila k autu. Přes okénko jsem viděl, jak Renzo v očekávání vrtí ocasem. Otevřel jsem dveře a on vyskočil na trávu, kde zůstal stát, šťastný a nadšený. Na krku měl obojek s nápisem Jednotka K-9 s odznakem šerifa.

„Sedni,“ řekl jsem mu a on hned poslechl. „Hodný kluk.“

„Můžu si ho pohladit?“ zeptala se paní Jensenová.

„Jistě.“

Párkrát ho poplácala po hlavě. „Připomeňte mi, kolik že mu je?“

„Pět let.“

„Bože, je tak velký na pětiletého psa. Musí vážit alespoň pětadvacet kilo!“

„Váží něco okolo pětatřiceti, což je průměr.“

„Vypadá roztomile.“

„To on umí.“ Mimo službu byl Renzo energický a vysoce temperamentní a pořád si chtěl hrát, ale když byl ve službě, byl jako skvěle vycvičená, drsná mašina – rychlá, agilní, agresivní, a když bylo potřeba, i brutální, ale také mi byl věrný až za hrob. Někdy jsem cítil, že i já mám dvě stránky osobnosti, a tak jsme se k sobě hodili. Byl po mém boku každý den, a to už tři roky.

„Může dostat něco dobrého?“ zeptala se vesele paní Jensenová. „Nemám žádné pamlsky pro psy, ale třeba sušenku? Za to, že je tak hodný?“

„Během prohlídek často narážíme na jídlo a nechceme, aby ho odvádělo od zaměření na výkon.“

„Ach, chápu.“ Toužebně si povzdechla. „Tak vám přeji dobrou noc, zástupce McCormicku. Moc děkuji, že jste přišel.“

„Dobrou noc, paní Jensenová. Děkuji za sendvič.“ Zvedl jsem tašku, zatímco Renzo naskočil do auta.

„Nemáte zač. Dala jsem vám tam i něco na zub. Není to domácí, ale když byla vnučata malá, tak to zbožňovala, a i teď, když už jsou to dospělí lidé a moc sem už nechodí, i tak to stále kupuji. Je to ode mě hloupé, že?“

„Chápu to.“ Při sledování baseballu jsem totiž stále mluvil k tátovi, jako když seděl v křesle vedle mě, ale on byl místo toho pohřbený na katolickém hřbitově nahore u silnice.

„Jste tak milý.“ Usmála se, jako kdyby ji zrovna osvítil Duch svatý. „Víte co? Mám vnučku ve vašem věku a myslím, že by vám prospělo se s ní seznámit. Co kdybych –“

„Na shledanou, paní Jensenová,“ přerušil jsem ji, obešel explorer a usedl za volant. To poslední, po čem jsem toužil, bylo trpět někoho dalšího, kdo se mě snaží seznámit s někým, koho zná. Zdá se, že každá žena v okruhu osmdesáti kilometrů od tohoto města je

přesvědčena, že zná „tu pravou“, se kterou bych se mohl „usadit“. Nesčetněkrát jsem jim říkal, že nikoho nehledám, ale zdá se, že to nikdy nepochopily.

„Nejsi osamělý?“ ptaly se.

„Vůbec ne,“ zněla moje odpověď a většinou to byla pravda. Byly doby, kdy mi ženská společnost chyběla, soucitný úsměv na konci těžkého dne. Hebké sexy tělo v noci, někdo, koho bych mohl potěšit a pohrát si s ním. Ale po posledním rozchodu jsem ze vztahů nadobro vystřízlivěl a pár rande s „dokonalými děvčaty“ mi jen ukázalo, jak dobře lidé skrývají své šílenství. Můj sexuální život za moc nestál, ale nikdo mi nikdy neřekl: *Čau Noahu, jedna naprosto příčetná holka s nádherným úsměvem a božím tělem zůstává přes noc ve městě. Může přijít a vykourit ti ho?*

Do té doby se čas od času musím popasovat se sexuálním půstem.

Zadal jsem pár poznámek o telefonátu do svého notebooku a rozjel se. Po cestě na stanici jsem vytáhl sendvič a zakousl se do něj. Nejedl jsem rajčatový sendvič se slaninou ani nepamatuji a moc mi chutnal.

„Není tak špatná, co?“ zeptal jsem se Renza. „Možná je trošku mimo, ale myslím, že už na to má věk.“

Když jsem zastavil na parkovišti za kanceláří, sendvič jsem měl snědený. Vzpomněl jsem si, že Dottie říkala něco o sladké tečce, kterou mi přibalila, a sáhl do pytlíku, abych se podíval, co tím měla na mysli.

Vytáhl jsem Twinkies a zasmál se.

Někoho mi to totiž připomnělo.



# Dvě

MEG

**C**o si pamatuji, extrémní stres jsem vždy řešila piškotovými tyčinkami Twinkies. Nehorázným množstvím Twinkies.

Je to naprosto nedospělé a naprosto nezdravé a cévy už mám pravděpodobně nadobro ucpané z toho výborného piškotu a nadýchané krémové náplně, ale nemohu si pomoci – je na nich něco uklidňujícího.

Jenže ani tyto dobrůtky mě nemohly zbavit napětí, když jsem v pátek večer po příchodu domů našla svého přítele, se kterým jsem byla tři roky, jak si balí tašky.

„Co tím jako myslíš, že odcházíš?“ Nevěřičně jsem na Brookse zírala z chodby vedoucí k ložnici, jak si metodicky balí úhledně srovnaná zářivě bílá tílka do kufru.

„Přijal jsem tu práci u té firmy na Manhattanu. Vlak mi odjíždí dnes večer.“

„Dnes večer?“ Se sevřeným žaludkem jsem vešla do pokoje. „Ty se dnes večer stěhuješ na Manhattan?“

„Ano,“ řekl klidně.

„Ale... Ale co my?“

„No tak, Meg. Vždyť víš, že žádné ‚my‘ už neexistuje.“ Jeho hlas postrádal jakoukoliv emoci.

Většinou jsem jeho bezcitnost oceňovala, byl to jeho klidný jin k mému mnohem horkokrevnějšímu jang, ale po tomto nečekaném zvratu jsem se cítila podvedená a také trošku naštvaná, že neprojevil žádné emoce. Tři roky jsou dlouhá doba, i když ten poslední za moc nestál. „Nemůžeme si o tom promluvit?“

„Už jsme o tom mluvili, Meg.“ K tílům přidal komínek námořnický modrých a khaki boxerek. Za celou tu dobu, co jsme spolu byli, jsem Brookse viděla nosit jen tyto dvě barvy. „Bavili jsme se o tom na dovolené, během léta a také minulý měsíc, než jsem v New Yorku absolvoval ten pohovor.“

„Já vím, ale... netušila jsem, že je to doopravdy.“

Má panika se stupňovala. Jestli Brooks vážně odchází, bude to můj třetí nevydařený vztah za sebou. Tohle není jen smůla. To už je vzorec. Začarovaný kruh, dokonce možná i prokletí.

Brooks se s taškou na oblečení v ruce zastavil mezi skříní a postelí a vážně se na mě podíval. „Rozhodla ses o tom nepřemýšlet jako o faktu. Říkal jsem ti, že to tak je.“

Kousala jsem se do palce, protože jsem věděla, že má pravdu.

„Týdny jsme se sotva viděli.“ Položil tašku na postel a vrátil se ke skříní.

„No...“ horečnatě jsem hledala něco na svou obhajobu. „Jsi sova a já naopak skřivan. Jdu si lehnout před tím, než se vracíš domů, a ráno jsem vždy vzhůru a pryč dřív, než se probudíš. Je to těžké.“

„To je všechno pravda, ale takhle by vztah vypadat neměl.“ Vrátil se k posteli s plnou náručí triček pověšených na ramínkách.

„Také máme oba hodně práce.“ S Brooksem jsme byli oba právníci, ale on pracoval pro ministerstvo spravedlnosti, alespoň co jsem věděla, a já vyměnila právní praxi za práci volebního stratéga. Naše práce byla náročná a důležitá. Zahrnovala schůzky pozdě večer a brzké konferenční hovory, těsné termíny a vysoké sázky. „Je těžké to nějak sladit.“

„Je to víc než jen tohle.“ Brooks začal trička skládat do tašky. „Už dlouho mezi námi nic není, Meg. Sex jsme neměli už několik měsíců.“

„To není tak úplně pravda. Tenkrát večer jsme se o to pokoušeli, ale usnul jsi. To nebyla moje vina.“ I přesto jsem ale cítila, že tak trochu byla – Brooks se snažil, ale nebyl schopný – hm – využít příležitosti. Upřímně se mi docela ulevilo, ale zároveň jsem přemýšlela, proč už ho tolik nepřitahuji.

„Neobviňuji tě. Jen předkládám fakta,“ řekl. Brooks *vždy poukazoval na fakta*. „Buď upřímná, chybí ti to?“

Kousla jsem se do rtu. Sex s Brooksem mi nechyběl a jemu pravděpodobně zase nechyběl sex se mnou. Postelové hrátky se staly povinností, nudou a předvídatelností.

Nějaký čas jsem si říkala, že se musím více snažit – koupit si nějaké sexy spodní prádlo, svůdně mluvit, nabídnout mu, že mu ho vykouřím... ale pro rozdmýchání žáru jsem neudělala nic. „Možná bychom se měli víc snažit,“ navrhla jsem bez jakýchkoliv citů.

„Ne, Meg. Neměli bychom se tak moc snažit. Oba si zasloužíme vztah, který není jako druhá šichta.“

Zírala jsem na jeho boty, drahé oxfordky z hnědé kůže s úzkou špičkou, bezchybně naleštěné, skvělý doplněk k jeho tmavě modrému obleku. Oči mi vyletěly k nohavicím od kalhot ušitých na míru, k jeho naškrobené

bílé košili a pevně uvázané pruhované kravatě. I v šest hodin jsem stále cítila jeho kolínskou a jeho tmavě blondáté vlasy vypadaly čerstvě ostříhané – k holiči chodil pravidelně každé tři týdny. Byl vysoký, opálený a hezký – přímo jako z reklamy na pánské vůně v nějakém časopisu pro muže.

Jenže když jsem si ho prohlížela, necítila jsem žádný záchvív přitažlivosti, nerozlévalo se ve mně horko, nebyla tam žádná touha mu roztrhnout ten jeho drahý oblek a skočit na něj. A bylo jasné, že ani on netoužil po tom skákat na mě.

„Do konce roku ti budu půlkou přispívat na nájem,“ pokračoval. „To ti zajistí dostatek času na to se rozhodnout, jestli budeš celý nájem platit sama, přestěhuješ se do něčeho menšího nebo si k sobě vezmeš spolubydlící.“

Když mi konečně začala docházet realita toho, že budu zase sama, sedla jsem si na postel. „Ach bože.“

Brooks si konečně přestal balit a sedl si vedle mě. „Nedělám to proto, abych ti ublížil.“

Hluboký nádech a výdech. Snažila jsem si uspořádat své rozporuplné pocity. „Necítím se ublížená... Jsem – já vlastně nevím, co jsem. Zklamaná. Cítím se trapně. Naštvaně. Možná i trošku ublíženě. Chtěl jsi odejít bez rozloučení?“

Pokrčil rameny. „Víš, jaký jsem. Nechtěl jsem scény. Předpokládal jsem, že budeš jako vždy pracovat dlouho do večera a že si tedy jen sbalím a budu pryč ještě před tím, než se vrátíš. Měl jsem v plánu ti poslat e-mail.“

„E-mail?“ Spadla mi brada. „Abys tak ukončil *tříletý* vztah?“

„Nebo zavolat,“ dodal rychle. „Ještě jsem nebyl rozhodnutý. Ale abychom byli féroví, Meg, náš vztah

skončil už před dlouhou dobou. Byli jsme oba prostě jen moc tvrdohlaví nebo zaneprázdnění na to, abychom se zabývali rozchodem.“

Zavřela jsem oči, abych zadržela slzy.

„Posledních pár měsíců mi to bylo čím dál jasnější,“ řekl. „Nemilovali jsme se dost na to, abychom o náš vztah bojovali.“

Hluboko uvnitř jsem věděla, že má pravdu, ale přestože řekl *my*, já slyšela *já tě nemilovala dost na to, abych o tebe bojovala*.

Možná nebylo fér jeho slova takhle překroutit, ale nemohla jsem si pomoci. Obzvláště proto, že takhle končily všechny mé vztahy – prostě vyšuměly bez nějakého dramatu a scén. Bez *boje*.

„Jak je možné, že jsem v tom tak nemožná?“ zaslechla jsem sama sebe říct.

„V čem?“

„Ve vztazích. Je mi už třicet tři, proč v tom neumím chodit?“

„Chceš slyšet pravdu?“

„Nevím. Chci?“

„Je to proto, že nikdy neupřednostňuješ své vztahy. Dokonce neupřednostňuješ ani sebe. Je to vždy jen o tvé práci. Tím tě nechci nijak napadat nebo osočovat – jen říkám fakta.“

Brooksova *jen říkám fakta* mi vážně chybět nebudou.

Ne, že by neměl pravdu. Vždy jsem byla svým způsobem workoholička. Perfekcionistka. I jako dítě jsem plnila všechny úkoly, za které byly body navíc. Dobrovolně jsem vedla všechny skupinové projekty. Četla dopředu knihy. Zůstávala dlouho vzhůru, jen abych se ujistila, že jsem domácí úkoly napsala naprosto správně a krašpisně. Dělal mi to *dobře*. Učitelé mě chválili. Rodiče

se chlubili mými známkami a sebemotivací. Vyhrávala jsem ceny, stipendia a slohové soutěže.

Úspěch a tvrdá práce – v tom jsem excelovala. A nedostala jsem díky tomu vše, co teď mám? Titul z práv? Skvělou práci? Nevybudovala jsem si jméno ve vysoce konkurenčním prostředí?

Samozřejmě, že ano a byla jsem náležitě hrdá na vše, co jsem dokázala, ale začínala jsem si všímat, že za to platím docela vysokou cenu.



Jakmile Brooks odešel, převlékla jsem se z kostýmku a lodiček do tepláků a chlupatých ponožek, vyčesala si drdol a šla do spíže, kde jsem měla nouzovou skrýš chlastu a Twinkies. Namíchala jsem si margaritu, lehla si v obýváku na zem a začala s konzumací šíleného množství cukru, soli, tuků a alkoholu, během čehož jsem na jeden zátaž zhlédla *Zákon a pořádek* a zkoušela nemyslet na svůj beznadějný osobní život.

Jenže po dvou margaritách a čtyřech tyčinkách Twinkies jsem si řekla, že potřebuji, aby někdo zasáhl.

Zoufale jsem toužila po tom, aby mi někdo řekl, že neumřu sama a smutná, obklopená obaly od sladkostí, a tak jsem zkusila zavolat své sestře April. Mám čtyři sestry, ale s April jsem si byla během dospívání nejbližší. Má sestra Chloe mi byla věkově nejbližší (byla pouze o čtrnáct měsíců mladší), ale jako dítě potřebovala pořád někoho k ruce, a tak se o mě často starala April. Přestože byla pouze o dva roky starší, vždy byla tou, která se o nás starala.

Navíc když se teď Frannie, benjamínek rodiny, v sedmadvaceti vdává a Chloe se nedávno zasnoubila, jsme

poslední dvě Sawyerovy, které jsou nezadané. (Nejstarší Sylvie se vdala hned po vysoké škole.)

Moc jsme se o tom nikdy nebavily, ale cítila jsem, že April je teď jediná, kdo mě pochopí. Nebo mi alespoň pomůže si ujasnit, co teď cítím, protože jinak jsem se viděla, jak dnes večer konzumuji potencionálně *smrtné* množství zlatého, nadýchaného piškotového dortu s krémovou náplní.

Když mi April nevzala telefon, napsala jsem svému kamarádovi Noahovi, zástupci šerifa v mém rodném městě, který byl už od střední také jedním z mých nejbližších přátel. Sice jsme spolu teď pár měsíců nemluvili, ale neviděla jsem ho už několik let. Jenže tak to mezi námi vždycky bylo. Dlouho nejsme ve spojení, ale jakmile jeden z nás zavolá nebo nasedne na letadlo, tak navážeme tam, kde jsme skončili.

Nehledě na to, že mi jednou zachránil život, a tak jsem si řekla, že je za mě tím pádem vlastně zodpovědný.

Já: Čau.

Noah: Čau. Zrovna jsem na tebe myslel.

Já: Už jsi někdy řešil telefonát na 911 kvůli úmrtí na přejedení Twinkies?

Noah: Přímou kvůli tomuhle ne.

Já: To je dobře.

Noah: Potřebuješ urgentní pomoc, Sawyerová?

Já: Ještě ne.

Noah: Dobře. Ale pokud ano, doporučuji zavolat 911, a ne na můj mobil. Jsem od tebe totiž alespoň 1 000 kilometrů daleko, a přestože smrt z přejedení Twinkies je asi pomalá, nemusím dorazit včas.

Já: Pokusil by ses o to alespoň?

Noah: Pro tebe vždycky.

Usmála jsem se.

Jenže pak napsal.

Noah: Možná bys s těmi Twinkies měla přestat.

Já: BĚŽ DO HÁJE, TO UŽ JSEM ZKOUŠELA.

Noah: Nemůžeš mít nějaký jiný zlovyk?

Já: Jako například?

Noah: Nevím. Něco, co tě oddělá rychleji. Co třeba skákání z útesů?

Já: Ani náhodou.

Noah: Co si třeba hrát se zápalkami?

Já: Nezájem.

Noah: Polykání nožů?

Já: To by se ti tak líbilo, že?

Noah: Hahaha. Nemyslel jsem tím svůj meč. I když tě můžu ujistit, že by ti mohl ublížit.

Já: Jsi čuně. Nevím, proč jsem ti vůbec psala. SBOHEM UŽ NAVŽDY.

Noah: To je všechno? Už o tobě nikdy neuslyším?

Já: Záleželo by ti na tom vůbec?

Bylo to ode mě dětinské, ale dnes večer jsem prostě odnikud necítila lásku. Potřebovala jsem slyšet, že na mně někomu záleží.

Noah: Nebuď hloupá, Sawyerová. Jistěže ano.

Hned mi bylo líp. Ale také jsem se cítila trochu hloupě.

Já: Promiň. Měla jsem hrozný den.

Za chvílku mi zazvonil telefon. *Volá Noah McCormick.*  
„Haló?“

„Ahoj.“

„Jsi v práci?“ Představila jsem si ho, jak v uniformě sedí ve svém černobílém exploreru. Krátké tmavé vlasy. Laskavé hnědé oči s hustými řasami. Pečlivě udržované strniště, které zakrývalo mohutnou čelist. Velké silné paže, které se mi vždy líbily.



„Jsem doma. Co se děje?“

„Můj cholesterol a krevní tlak. Zřejmě i můj čas na této planetě.“

Jeho smích byl hluboký a zvučný. „Co se stalo?“

Podívala jsem se na pátý zlatý dortík. „Ze stresu jím Twinkies. Ale zapíjím je margaritami,“ dodala jsem ve snaze znít dospěleji.

„Twinkies a tequila. Jak elegantní.“

Pořádně jsem se napila a odložila skleničku. „Snažím se.“

„Takže co se stalo?“

„Nevyšel mi další vztah.“

„S přítelem? Jakže se jmenoval, River?“

„Brooks.“ Znovu jsem si lokla. „Můj přítel už není. Opustil mě.“

„Vážně? Kdy?“

„Dnes večer. Přišla jsem domů z práce a našla ho, jak si balí kufry.“ Při té vzpomínce jsem si vzala pátou Twinkies a zakousla se do ní.

„Aha. Jen tak z ničeho nic?“

„Ani ne. Moc nám to neklapalo.“ Polkla jsem. „Ale je to tak ponižující být tou, kterou pořád někdo opouští. Co je se mnou špatně, Noahu?“

„Kromě toho, že kvůli tobě zmeškám začátek hry, tak nic.“

„Možná, že to je ono. Jsem sobecká.“

Povzdechl si. „Sawyerová, všechny letní prázdniny na vysoké jsi strávila stavbou domů pro Habitat for Humanity. Nejsi sobecká.“

Odhodila jsem nedojedenou Twinkies stranou, vyskočila a pochodovala sem a tam před gaučem. „Jsem hodně vybíravá?“

„Měla bys být. Existuje totiž spousta pitomců.“

„Tak jsem možná strašná v posteli.“

„Tak nějak o tom pochybuji.“

„To přece nemůžeš vědět jistě!“

Zasmál se. „To je pravda, takže bys mohla přijet domů, ať tě můžu vzít na zkušební jízdu. Abych posoudil tvé řízení a ovládání.“

Usmála jsem se. „Vážně vtipné.“

Přes všechny jeho přisprostlé vtipy se mě Noah nikdy nepokusil svést. Dříve jsem netušila proč, ale řekla jsem si, že zřejmě nejsem jeho typ. Byl na blondýny s podprsenkou minimálně velikosti C. Tenkrát jsem byla brunetka, jejíž velikost byla stejná jako známky z matiky: solidní áčko. (I když teď už mám velikost B plus, možná dokonce C mínus).

Pouze jednou, když jsem studovala na magistra, mě navštívil v D.C. a já myslela, že mě políbí. Tenkrát byl v armádě a brzy měl odjet na svou druhou misi, a tak bylo naše loučení poněkud srdceryvné. Ta chvilka ale ihned pominula a poté jsem si byla jistá, že jsem si to pouze představovala.

„Poslouchej, Sawyerová. Zapomeň na něj, je to pitomec.“

„Jak to můžeš vědět? Nikdy jsi ho nepotkal.“

„To ani nepotřebuji. Měl příležitost být s tebou a zahodil ji? Ať jde do háje, je to blb.“

„Díky.“ Přestože to nebyla pravda, cítila jsem se trošku lépe.

„Nemáš zač. Můžu se už jít dívat na ten zápas?“

„Ještě chvíličku.“ Lehla jsem si na gauč a zírala do stropu. „Myslíš, že je mi souzeno být už navždy sama, protože upřednostňuji práci před vztahy?“

„To nevím, možná.“

Zamračila jsem se. „To není správná odpověď.“

„A jaká je tedy správná odpověď?“

„Tahle: Až potkáš toho pravého, upřednostníš ho. Ani nad tím nebudeš muset přemýšlet. Prostě to intuitivně uděláš.“

„Tak vidíš.“

„Jenže co když se to nikdy nestane, Noahu? Co když se ten chlap nikdy neukáže? Nebo,“ pokračovala jsem a s každou další vteřinou jsem více panikařila, „nebo co když se ukáže, ale já budu moc zaneprázdněná na to, abych si ho všimla? Co když... budu zrovna zírat do mobilu, když kolem mě projde?“

Ztěžka si povzdechl. „Myslím, že pokud doopravdy věříš, že na tebe ten pravý někde čeká, tak ti intuice napoví, abys od něj vzhlédla.“

Zavřela jsem oči. „Vážně tomu věříš?“

Zaváhal. „Částečně. Věřím v intuici.“

„Ale ne na pravou lásku.“

„To je pohádka, Sawyerová. Ale jestli tomu chceš věřit, tak si posluž.“

Povzdechla jsem si. Vlastně to byla dobrá otázka. Vážně mi dělalo radost věřit v lásku, která přijde jako blesk z čistého nebe jen jednou za život a srazí mě na kolena? Nebo jsem to používala jen jako výmluvu? Možná jsem čekala, že za mě Amor odvede veškerou práci, ale láska přitom vyžadovala větší snahu z mé strany. Více spodního prádla a častějšího kouření.

Neměla jsem tušení.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Noah.

„Jo.“ Sedla jsem si. „Hele, nezapomeň, že jedu domů na svatbu Frannie. Můžeme zajít na pivo.“

„Platí. Pivo si dám vždycky rád.“

„Co ve čtvrtek?“

„Klidně. Tenhle čtvrtek mám volno.“

„Dobře. Až dorazím, zavolám ti. Díky, že jsi mě vyslechl. A promiň, že se celá ta konverzace točila spíš kolem mě.“

„Znám tě už dlouho, Sawyerová. Jsem zvyklý.“

Usmála jsem se a uvědomila si, jak moc mi chybí. „Pitomě. Užij si zápas. Uvidíme se příští týden.“

„Těším se. Dojeď v pořádku.“

Zavěsili jsme a já jsem odložila telefon. Pomyslela jsem si, že je vtipné, že severní Michigan stále nazývám domovem, když už tam patnáct let nežiji. Vybavila jsem si ho – Cloverleigh Farms, kde jsem vyrostla. Malé městečko Hadley Harbor, které bylo blízko a kde žil Noah. Poloostrov Leelenau, malíček Michiganu, s nádhernými plážemi, tmavě modrou vodou a úchvatnými tyčícími se kopci pokrytými vinicemi, ovocnými sady a lesy. Pro dospívání to bylo idylické místo, ale přesto jsem zoufale chtěla odejít a vyrazit do světa, ve kterém se děly všechny ty důležité věci. Nevím, kdy naposledy jsem tam byla na návštěvě déle než jeden den na Vánoce nebo Velikonoce. Možná během pohřbu Noahova táty? To bylo před třemi lety.

Hrdlo se mi sevřelo pocitem viny.

Práce vždycky bude, ale nikdo není nesmrtelný.

Najednou se mi začalo stýskat po domově a všichni, které miluji, mi začali hrozně chybět. Letenku na svatbu jsem měla zarezervovanou z D.C. na čtvrtek ráno a vrátit jsem se měla v neděli, den po svatbě. Zničehonic jsem tam ale chtěla zůstat déle než pouhé tři dny.

Naštval by se můj šéf, kdybych si vzala celý týden volno? Zmeškala bych důležité schůzky a možnost ovlivnit důležitá rozhodnutí? Blížil se volební rok a –

Zničehonic se mi v hlavě ozval Brooksův hlas: *Nikdy neupřednostňuješ své vztahy. Dokonce neupřednostňuješ ani sebe. Je to vždy jen o tvé práci.*

Měl pravdu. Musím se zlepšit.

Co se mě týče, asi bych trochu volna potřebovala. Šanci uniknout ruchu a nátlaku politického života a odpočinit si. Přestat zkoušet všechno zvládnout úplně a jen tak si užívat. Když si vezmu dovolenou, svět se nezboří.

Vyskočila jsem z gauče, vytáhla z tašky notebook a šéfovi poslala e-mail, že budu mimo kancelář déle, než jsem čekala, ale že pokud bude třeba, mohu pracovat na dálku. Odlet jsem změnila na zítřejší ráno. Aerolinkám jsem za to zaplatila tučný poplatek, ale to mi bylo jedno.

Spokojená se svým rozhodnutím jsem si šla do ložnice zabalit.

# *Tři*

## NOAH

Zbytek hry jsem sledoval s myšlenkami na Meg Sawyerovou. (Nemohl jsem za to. Odpaly byly totiž přílišné a nadhozy ještě horší. A Renzo si ksakru také mohl stoupnout tak, abych lépe viděl.)

Meg mě navíc vždy uměla rozptýlit.

Přestože jsme nechodili do stejné školy – Meg šla na státní, zatímco mí rodiče trvali na katolické –, věděl jsem, kdo je. Tady se totiž znal každý s každým. Nesblížili jsme se, dokud jsem ji jednoho dne nevytáhl ze zálivu v bezvědomí a bílou jak křída. Když jsem ji pokládal do písku, bylo její tělo v mém náručí nebezpečně bezvládné.

Vypnul jsem televizi a pro dnešek vzal Renza se naposledy vyvenčit na dvorek. Díval jsem se na hvězdy a vzpomínal na to, jakou jsem ten den cítil paniku.

Bylo mi šestnáct, byl jsem sotva dost starý na to, abych byl plavčík, ale bedlivě jsem sledoval, jak se snaží doplatat ke kamarádově ukotvené lodi na moři. Ten den byly velké vlny a ona neměla záchrannou vestu.